

Publicerad 2016-05-16 22:18 av Maria Sundelin

Hudlöst hjärta saknar sina klaffar

Det är inget ni sagt

Det är inget ni gjort

Som får mina tårar att falla denna gång

För det är kraften det tar att skrapa

På alla halvläkta ärr ännu en gång

Som färgar mina ögon röda i natten

Det är alla ord som aldrig vill lämna mitt

Minne ifred som gör snyftningarnas eko

I den annars kompakta nattens tystnad

Jag valde själv

Och jag står mitt kast

Nu när smärtan formar ordlösa skrik i

Mitt blödande söndertrasade hjärta

Som slår sina mjuka dunk dunk dunk

Lika självklart som att vinternatten är

Min bästa vän och värsta fiende i ett

Och samma andetag utan syretillförsel

Där ensamheten kramar mig till döds

Och ja det är nödvändigt

Att gräva i det som gör ont

Hur ska jag annars kunna finna ord till

Förklaring åt den som aldrig vill veta

Men ständigt ifrågasätter mina val i livet

Samtidigt som min själ söker efter trygghet

Där vindarna blåser som hårdast i skogen

Och alla träden saknar sina skyddande grenar

Liksom mitt hudlösa hjärta saknar sina klaffar

För det är inte lätt att leva

När all tro på glädje är död

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Sundelin med Poeter.se id #45394 innehar upphovsrätten